

Samfundsborgere, og det er derfor en god Sag at gøre, hvad man kan for at hindre sligt. Men uretfærdige Angreb maa tilbagevises. Angrebene paa Landbostandens Fortjeneste og paa Byernes Mellemstands Fortjeneste er uretfærdige; de hviler paa ganske falske Forudsætninger paa en Række væsentlige Omraader, paa Overdrivelser paa andre Omraader.

Saa kommer jeg til nogle Bemærkninger, som vedrører den almindelige Politik. Der skal jeg bemærke, at den Diskussion, der blev ført i Gaar og i Forgaars mellem Venstre og Regeringspartiet, har vort Parti ikke deltaget i. Vi har ingen Lod eller Andel i den Sag og maa overlade til de to Partier at udfægte de Stridigheder, som maatte være dem imellem. Jeg kan blot sige efter min Iagttagelse som Tilhører, at der maa være hedt, hvor den kom fra. Der er en kraftig Varme, der er en stærk, heftigt blussende Ild, og jeg antager, at det ærede Medlem oppe i Landstinget, Hr. Hauch, som var glad ved Fingerpeget i Retning af en Forbindelse mellem Regeringspartiet og Venstre, sikkert har haft sin Hyre med at goutere den Form for Hjertelighed, som udstraalede mellem de to Partier i Gaar og i Forgaars. Hvis den Diskussion var noget, var den ikke et Fingerpeg i Retning af de mest kordiale Følelser. Det ærede Medlem i Landstinget har sikkert haft sin Ærgrelse derover, og det Par Venstremænd her i Salen, som har samme Mening som han, at de gerne vil gaa sammen med de Radikale, medens de naturligvis slaar syv Kors for sig ved Tanken om at gaa sammen med os — skønt de egentlig har Vanskelighed ved at pege paa nogen Forskel i hele Tankegangen, er det jo Skik at slaar syv Kors for sig; i den Henseende var det ærede Medlems Udtalelse om et Fingerpeg oppe i Landstinget symbolsk — de har sikkert haft triste Dage. Jeg skal for Resten ikke beklage dem; jeg under dem de triste Dage, og jeg haaber, de maa faa mange af dem, for disse Forsøg paa at faa Venstre og Radikale til at udgøre eet Parti er ikke tiltalende fra et Venstrestandpunkt; fra vor Side kan vi trøste os med, at gør de det, faar vi des flere Stemmer, men da jeg lægger mere Vægt paa at faa Regeringspartiet flyttet end paa, om Venstre eller vort Parti faar flere eller færre Stemmer, kan jeg med en vis Tilfredsstillelse se paa dette Opgør mellem de to Partier.

Men vi har som sagt ingen Lod og Del i

de Forhandlinger, som blev ført i 1906—07. Jeg har selv udtalt min Mening om disse tydeligt, og jeg vil tilføje her, at jeg har ikke nogen Sympati for den Atmosfære i dansk Udenrigspolitik, som man i det hele taget traf i 1906—07. Men den Gang tog de konservative Partier jo ogsaa Afstand derfra, og vi har for vort Vedkommende ikke forandret vort Standpunkt og vore Anskuelser med Hensyn til Spørgsmaalet: Orientering mod Syd. Der staar jo vort Parti med ganske bestemte Opfattelser, som vi har fastholdt bestemt, og vi kan derfor se bort fra denne Diskussion. Vi har ikke nogen Lod eller Del i de Ting, som foregik den Gang. Vi rammes ikke af noget Angreb og har intet Forsvar nødigt.

Men naar de Radikale med saa stor Iver bliver ved at bore i denne Sag og ustandseligt fremfører det ene hadefulde Angreb paa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) efter det andet, og derigennem overhovedet vil frakende ham Ret til at være en god dansk Mand og miskende alle hans Hensigter i denne Sammenhæng, saa vil jeg sige, at det forekommer mig, de skyder over Maalet, og jeg tror ikke, det vil lykkes den højtærede Forsvarsminister med hele sin Veltalenhed og Evne til at dokumentere — jeg kunde næsten fristes til at sige, han overdokumenterer — at faa rejst mellem praktiske, almindelige Mennesker den Indignation, som tilsyneladende bærer ham frem i denne Sag, og som undertiden har gjort, at han ligesom har faaet en Slags Overbalance i den.

Men alt dette skal jeg lade ligge. Derimod er der noget tilbage, som vi andre har vor Andel i, og hvor vi gerne vil tale med, og det er da først og fremmest angaaende Begivenhederne den 5. August 1914. Den højtærede Forsvarsminister sagde en Ting, som gør, at min Tanke vender tilbage til denne Dato. Han sagde med den Overlegenhed, det sømmer sig en Radikal at vise ved alle mulige Lejligheder, hvor man omtaler andres Meninger og Anskuelser, at det konservative Folkeparti havde faaet et mærkeligt Indfaldovre i Aarhus, idet de paa deres Landsraadmøde havde talt om, at Danmark var Bælternes, Østersøens, Vogter, og det var naturligvis ganske fjollet af det konservative Folkeparti, mener jeg, fuldkommen hen i Vind og Vejr; det var noget, man kunde sige sig selv! Det er lidt underligt af en Minister, som selv har praktiseret en Politik for Danmarks Vedkommende overfor Østersøen, som be-